

Sygn. akt II CNP 9/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 6 września 2017 r.

skargi E.V.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w S. z dnia 26 października 2016 r.,

sygn. akt II Ca (...)

wydanego w sprawie z powództwa E.V.

przeciwko A.R.

o wydanie lokalu,

1) odrzuca skargę

2) zasądza od E.V. na rzecz A.R. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.

UZASADNIENIE

Powódka E.V. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 września 2017 r. zmieniającego wyrok Sądu pierwszej instancji przez oddalenie jej powództwa przeciwko A.R. o wydanie lokalu. W skardze zostały sformułowane zarzuty stanowiące podstawę skargi, natomiast nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sprawy sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie powinna zawierać szereg elementów konstrukcyjnych. Należą do nich:

- 1) oznaczenie postanowienia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części,
- 2) przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie,
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone postanowienie jest niezgodne,
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie postanowienia, którego skarga dotyczy,
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi,
- 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia co do istoty.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu a limine niedopuszczalnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.).

Skarga oprócz przytoczenia podstaw, o których mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., oraz ich uzasadnienia powinna zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. wyraźnie wskazywać przepis prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny. Obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne jest wymogiem odrębnym od powinności przytoczenia w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienia. Wskazanie przez skarżącą przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstaw skargi, nie spełnia zatem jednocześnie wymogu określonego

w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC z 2006 r. Nr 7-8, poz. 140.; z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, z dnia 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, z dnia 24 lipca 2008 r., I CNP 51/08, z dnia 29 czerwca 2012 r., IV CNP 18/12 niepubl.; z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, OSNC 2013, nr 10, poz. 50; z dnia 7 sierpnia 2013 r., II CNP 32/13 - niepubl.; z dnia 9 października 2014 r., II CNP 23/14, niepubl.). Podstaw skargi nie można bowiem utożsamiać z przepisami prawa, z którymi niezgodne jest zaskarżone skargą orzeczenie.

Postawienie przez prawodawcę, jako dwu odrębnych wymagań przytoczenia podstaw i ich uzasadnienia oraz wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne było - jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wymienionym postanowieniu z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05 - zabiegiem w pełni świadomym i uzasadnionym. Po pierwsze, trzeba pamiętać, że instytucja skargi, o której mowa, została ustanowiona w celu stworzenia możliwości realizacji uprawnień przewidzianych w art. 417¹ § 2 k.c., zagwarantowanych w art. 77 ust. 1 Konstytucji RP, przewidujących odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez niezgodne z prawem działania przy wykonywaniu władzy publicznej. Jest w tej sytuacji oczywiste, że niezgodność z prawem uzasadniająca odpowiedzialność Skarbu Państwa musi być - już na etapie wnoszenia skargi - jasno określona przez wskazanie przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Po drugie, same wady postępowania poprzedzającego wydanie zaskarżonego orzeczenia, wytykane w ramach podstaw, nie zawsze powodują niezgodność orzeczenia z prawem (art. 424⁴ k.p.c.), a jeśli nawet tak się dzieje, to przepisy wskazane, jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być - i często nie są - tożsame z przepisami (przepisem), z którym orzeczenie jest niezgodne. Z tych przyczyn, zważywszy także na względy czysto normatywne, tj. na konstrukcję art. 425⁵ k.p.c., przyjmuje się, że spełnienia wymagania przewidzianego w art. 425⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. nie stanowi także odwołanie się do podstaw skargi lub ich uzasadnienia.

Z tych względów na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. należało odrzucić skargę powódki.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.
w zw. z art. 424¹², 398²¹, 391 § 1 k.p.c.

jw